

„No, je že prav, kar sta nameravala,“ prijazno reče oče; „pa ne bo treba. Sem že jaz včeraj, ko sem šel z vozom v mlin, zapeljal k Hladetovim drv, da sem jih odškodoval za tisto, kar sta jim bila vidva vzela. Toda zapomnita si: Ako je človek trdosrčen proti ubožcem celo tedaj, ko mu ne narede nikakršne škode, je to neusmiljeno in grdo. Odložita zopet butari in spravita sani na svoje mesto, potem pa pojdita k materi, da dobita zopet kruha na pot kakor po navadi!“

Dečkoma se je kamen odvalil od srca. Storila sta, kakor je veleval oče, in stekla v vežo. Tu ju je mati že čakala. Porinila je vsakemu v torbo večjo zagozdo kruha kakor navadno in dejala: „Dečka moja, bodita vedno dobrega srca, še rajša vaju bova z očetom imela!“

Pesem veselja.

*Zlato solnce se smehlja
sredi sinjega neba.*

*Mine zima, in pomlad
tisoč nam prinese nad.*

*V ostrem trnju klije cvet —
radost hodi skozi svet . . .*

D. A.

Pridni učenki v spomin.

Poroča Št. Jelenec.

ed zvestimi čitatelji „Zvončka“ na Dvoru je bila tudi Klinčeva Vidka. Kako težko je pričakovala prihoda vsake številke! Kako se je veselila lepih slik in zanimivih povesti!

Ali Klinčeva Vidka „Zvončka“ ne bo več brala. Že pozimi jo je zgrabila kruta bolezen, vso pomlad je bolehalo in na praznik sv. Petra in Pavla je sirotica umrla.

Dne 1. julija so jo pokopali na tistem pokopališču pri sv. Juriju na Dvoru. K zadnjemu počitku so jo spremili vsi učenci dvorske šole. Pred domačo hišo in na pokopališču so ji zapeli po eno žalostinko. Šest učencev

je nosilo krsto, spremljale pa so jo učenke v belih oblekah s svečami in lili-jami v rokah. Ob grobu pa ji je izpregovorila v slovo učenka Tilka Jelenčeva tako-le:

Spoštovani pogrebci! Ravnokar se je vsula gruda prsti s pretresljivim glasom na krsto moje součenke Vide Klinčeve. Devet let je bila stara, tukajšnje šolo je obiskovala tretje leto. Kako je bila pohlevna in pridna, to bi vedeli povedati njeni učitelji. Dokler je le mogla, je hodila v šolo, a težka bolezen ji je to zabranjevala. Obolela je še pred Božičem. Nekega

mrzlega zimskega dne se je hotela v 'dolinki' malo posankati, a kmalu je pribežala domov vsa premrta, ubožica si je nakopala težko udno bolezen, ki jo je potrpežljivo prenašala. Med njeno boleznijo je bila tudi birma v naši župniji. Ker pa bolno siroče ni moglo v Žužemberk, jo je gospod knezoškof birmal v domači cerkvi. V svoji bolezni je prebila mnogo trpljenja.

Na praznik sv. Petra in Pavla je pa ljubi Bog hotel v svojem rajskem vrtu še eno cvetko. Poslal je ob 4. uri zjutraj angela smrti in ta jo je odtrgal ter hitro odhitel z njo v rajski vrt, kjer kraljuje večno veselje.

Truplo krije mrtvaška zemlja, duša pa uživa veselje, ki ga je Bog obljubil tistim, ki ga ljubijo.

Draga Vidka! Solza bridkosti mi sili v oko ob bridki izgubi, saj sem s teboj izgubila eno najboljših prijateljic. Pa jokati se ne smem, ker to bi pomenilo, da ti zavidam veselje, ki ga že uživaš s svojimi tremi bratci in sestrico v nebesih. V tolažbo mi je pesem:

Le križ nam sveti govori,
da spet se vidimo nad zvezdami.

Ljuba Vidka! Blagor ti, ki si zamenjala v nežni mladosti tuzemsko življenje z večnim življenjem ter se preselila iz doline solz v večno veselje!

Vidka, ostaneš nam vedno v spominu!

Kakor sem te prosila ob tvoji smrtni postelji, prosim te tudi zdaj, ne pozabi na nas, prosi Boga, da nas varuje vsega zla in pridi nam naproti, kadar dojde ura naša! Ljuba Vidka, počivaj v miru!

V svet!

*Vela je, vela rožica,
rožica moja krasnà;
vmrla je, vmrla ubožica,
vmrla z njo radost mojà.*

*Davi bil v vrtu zelenem sem,
bil sem — pa, ah, po slovo ...
Stal tu ob popju ljubljenem sem,
in solzno je bilo okó.*

*V daljne, ah, v tuje krajine grem —
čemu? Li sreče iskat?
Med tujca sovražne mi sine grem,
a sam sem slaboten in mlad.*

*In stal sem ob popju in točil sem
grenke, pekoče solzé
in rožico z njimi močil sem,
ki pila je moje gorje.*

*Zdaj vela, ah, vela je rožica,
rožica moja krasnà,
vmrla je, vmrla ubožica,
ker vmrla je radost mojà.*

Fr. Kolednik.

